

emluttatjuk veres lejunke,
s tudjuk, hogy mindent megbocsát.

(Szabad Kossuth Rádió, 1956. október 29.)

Eörsi István:

Szóba se állj vele

Visong neki is tán otthon gyermeke,
s bóbiskol fókabajszerű atya,
a gabonaszárat is tán megsimogatja –
itt szóba se állj vele.

Itt szóba se állj vele,
mert árulás itt az a szó –
otthon lehet a becsület embere,
itt: gyilkos, elnyomó!

Itt szóba se állj vele,
ne is nézz rája,
tán épp anyádba lótt bele.

Parancsra jött,
semmiről sem tehet,
lehet.

De te
iszonyú bűnt veszel magadra,
hacsak egy pillanatra
szóba állsz vele.

Ülj a házad elé a padra,
sétálj az utcán, húzódj a kapúaljba,
az emberek felé fordítsad arcod –
de gyűlölet
kapassa félre fejed,
ha őt megpillantod.

Hagyjad, hadd lássa,
milyen is arcod rándulása:
az őszinte undor moccanásait.
Lezárt szádnak, behunyt szemednek
is meg kell tanulni vallani.
Másként tán víg cimborák lehetnétek,
de most halálos vétek
ha ránevetsz –
ha ránevetsz, bénuljon meg a szád,
örökös vigyor
mervüljön reád.

Ha nem bolydul lelkedben többé,
mikor már nem ló, nem lövet,
hogy itt ül nyakadon:
roskasszanak örökké
mázsás malomkövek!

Ha engeded, te lány, hogy simogasson
ne válhasson belőled soha asszony,
férfi boldog ne legyen veled –
legszentebb vágyad gyöngyszemei
széjjelperegjenek!

Te asszony, ha ez megőlelhet,
csókjától rohadjon széjjel a tested.

Ha kedves is volna szívének a gyermek,
kisdededet hozzá ne engedd,
édesanya.

Számára itt fű se teremjen,
menjen haza!

De amíg itt terpeszkedik,
szóba se állj vele.

Szóba se állj vele,
mert árulás itt a szó –
otthon tán lehet becsületes,
itt: gyilkos, elnyomó!

(Röpiratban terjesztve, 1956. november 8.)